

АГАТА КРИСТИ КУЧЕТО НА СМЪРТТА

Превод от английски: Веселин Иванчев, 1995

chitanka.info

I

Уилям Райън, кореспондент на американски вестник, беше първият човек, от когото чух за тази история. Вечерта преди неговото заминаване за Ню Йорк, докато вечеряхме заедно в Лондон, аз просто споменах, че на сутринта ще пътувам за Фолбридж.

Той повдигна глава и с рязък тон попита:

— Фолбридж в Корнуол, нали?

Само един на хиляда души знаеше, че в Корнуол съществува място с име Фолбридж. Винаги се смята, че щом се спомене Фолбридж, става дума за Хампшър. Именно поради това думите на Райън събудиха любопитството ми и попитах:

— Да. Знаеш ли го?

Просто ми отвърна, че дяволски добре му е известно. После се заинтересува дали случайно не съм чувал там да има една къща, наречена „Грирн“.

Любопитството ми нарасна.

— Да, много добре ми е известна. Всъщност точно там отивам. Тази къща е на сестра ми.

— И това ако не е съвпадение! — възкликна Райън.

Заявих, че най-добре би било да престане със загадъчните си забележки и да каже направо за какво става дума.

— Ами, за да ти обясня, ще трябва да започнем с едно мое преживяване от началото на войната.

Въздъгнах. Историята, която разказвам тук, се случи през 1921 година. Последното нещо, за което би искал да си спомня един мъж, беше именно войната. Слава Богу, бяхме започнали да забравяме постепенно за нея... На всичкото отгоре, доколкото знаех Уилям П. Райън ужасно се разгорещаваше, когато ставаше дума за преживелиците му през войната, но вече беше твърде късно да го спра.

— В началото на войната, както предполагам знаещ, бях в Белгия, работех за моя вестник и пътувах насам-натат. И така, там имаше едно малко селце, да го наречем Х. Беше само една педя място.

Затова пък имаше доста голям манастир с монахини, облечени в бяло, от някакъв орден, чието име не мога да си спомня. Както и да е, няма значение. И тъй, това местенце се оказа точно на пътя на немското настъпление. Тогава пристигнаха уланите...

Размърдах се нервно. Уилям П. Райън повдигна ръка да запазя спокойствие.

— Няма страшно — каза той. — Не е една от историите за немските зверства. Можеше и така да се случи, но всъщност не е. Точно обратното. Швабите завзеха манастира, но той хвъркна във въздуха.

— Я виж ти! — сепнах се аз.

— Странна работа, нали? Разбира се, веднага трябва да спомена, че швабите се веселяха и размотаваха около техните собствени експлозивни, но нямаха чак такова нещо. Не бяха от онези типове, снабдени с мощните експлозивни. Е, тогава, питам откъде някакви си монахини ще знаят нещо за мощните експлозивни?

— Странно — съгласих се.

— Версията на селяните беше доста интересна. Те си бяха обяснили всичко от игла до конец. Смятаха, че това е едно очевидно, стопроцентово, първокласно чудо от съвременен тип. На една от монахините ѝ се носеше слава на бъдещ светец, тъй като изпадала в транс и имала видения. Селяните смятаха, че тя е направила този фокус. Изискаха от небесата да изпратят мълния, която да хвърли във въздуха нечестивите шваби и то така, че да отнесе не само тях, но и всичко наоколо. Било е едно твърде ефикасно чудо, а! Така и не се добрах до истината по случая, просто нямах време да го сторя. По онова време всякакви истории за ангели, манастири и тем подобни предизвикваха истинска сензация. Просто описах цялата работа, направих я малко сълзлива и накрая сполучливо изведох религиозния момент. Така я изпратих и във вестника. Доста добре беше приета в Щатите. Тогава там си падаха по подобни историйки. Но докато пишех, макар че ти едва ли би го разбрал, изпитах детинско любопитство. Чувствах, че искам да знам какво точно се е случило. На самото място вече нямаше какво да се види. Бяха останали две стени и на една от тях имаше черно барутено петно с форма на огромно куче. Селяните се страхуваха до смърт от този знак. Наричаха го „Кучето на смъртта“^[1] и никога не минаваха оттам по тъмно. Суеверията винаги

са интересни. Имах усещането, че трябва да се срещна с дамата, която беше организирала това представление. Тя, изглежда, бе оцеляла и заедно с цял куп други бежанци беше заминала за Англия. Направих си труда да проследя къде е отишла. Открих, че е била изпратена в „Трирн“, Фолбридж, Корнуол.

Кимнах и обясних:

— Сестра ми прие доста белгийски бежанци в началото на войната. Бяха около двадесет.

— И така, винаги съм възнамерявал, ако намеря време, да открия тази жена. Искаше ми се да чуя нейния разказ за случилото се бедствие. Но после все така ставаше, че бях зает с едно или друго и историята избледняваше в паметта ми. Както и да е, Корнуол в момента не ме занимава толкова. Всъщност бях забравил за всичко, докато ти не спомена Корнуол и не ме подсети.

— Ще трябва да питам сестра ми — отвърнах аз. — Тя може би е чула нещо за тази история. Разбира се, всички белгийци отдавна са репатрирани.

— Естествено. Но ако все пак сестра ти знае нещо, ще се радвам да ми го съобщиш.

— Разбира се — съгласих се охотно аз.

Това беше всичко.

II

На втория ден от моето пребиваване в „Трирн“ се сетих за тази история. Пиехме чай на терасата заедно със сестра ми.

— Кити — започнах аз, — нямаше ли една монахиня сред твоите белгийци?

— Имаш предвид сестра Мари Анжелик ли?

— Предполагам — казах внимателно аз. — Разкажи ми за нея.

— О, Боже! Тя е едно от най-странните същества, които съм срещала. Знаеш ли, тя все още живее тук.

— Така ли? Тук, в къщата?

— Не, не. В селото. При доктор Роуз, помниш ли го?

Поклатих глава.

— Помня един възрастен човек на около осемдесет и три години.

— Това е доктор Леърд. О, той почина. Доктор Роуз е тук само от няколко години. Той е твърде млад и много запален по нови идеи. Бе ужасно заинтригуван от сестра Мари Анжелик. Тя получава халюцинации и тем подобни и, изглежда, е много интересна от медицинска гледна точка. Милата, нямаше при кого да иде и по моему си беше доста перната, искам да кажа твърде странна, ако ме разбираш. И така, доктор Роуз беше достатъчно мил да й намери място за живеене в селото. Предполагам, че пише за нея нещо като монография или там каквото пишат докторите въобще.

Тя се спря за малко и попита:

— А ти какво знаеш за нея?

— Чух една любопитна история.

Преразказах историята така, както я бях чул от Райън. Кити се заинтригува много.

— Тя изглежда от онзи тип хора, които биха могли да те вдигнат във въздуха, ако се сещаш какво имам предвид.

— Наистина мисля, че непременно трябва да видя тази млада жена — казах с нараснало любопитство.

— Обезателно. Бих искала да разбера какво мислиш за нея. Виж се първо с доктор Роуз. Защо не се разходиш до селото след чая?

Приех предложението.

Открих доктор Роуз вкъщи и му се представих. Изглеждаше приятен млад мъж, макар да имаше нещо в него, което ме отблъскваше, нещо твърде налагащо се, за да бъде наистина приятен.

В момента, в който споменах сестра Мари Анжелик, той се вкамени. Изглеждаше страшно заинтригуван. Обясних му за какво става дума.

— Е — замислено въздъхна той, — това обяснява доста неща. — После хвърли един бърз поглед към мен и продължи: — Случаят наистина е необикновено интересен. Когато тази жена пристигна тук, явно беше преживяла силен шок. Беше и в превъзбудено състояние. Изцяло беше обзета от халюцинации, които бяха доста обезпокоителни. Личността ѝ е твърде необикновена. Може би бихте искали да дойдете с мен да я видим. Действително си заслужава.

С готовност се съгласих.

Тръгнахме заедно. Отправихме се към някаква малка къщичка в покрайнините на селото. Фолбридж е доста колоритно местенце. Разположено е на устието на река Фол, главно на източния бряг, тъй като западният е твърде неустойчив за строежи, макар че няколко къщици стояха сякаш увиснали от скалите. Домът на доктора се подаваше на самия ръб на скалата от западния бряг. Отгоре се виждаше как големи вълни се разбиват в черния камък.

Къщата, към която се бяхме запътили, се намираше във вътрешността, далеч от морския изглед.

— Тук живее районната медицинска сестра — обясни доктор Роуз. — Уредил съм сестра Мари Анжелик да остане при нея. Така е съвсем добре, тъй като тя има и нужда от професионална грижа.

— Тя съвсем нормална ли е в поведението си? — попитах с любопитство аз.

— Скоро сам ще разберете — отговори лекарят с усмивка.

Районната сестра, мъничка, с приятно плътно тяло, тъкмо потегляше с колелото си, когато пристигнахме.

— Добър вечер сестра, как е пациентката? — провикна се лекарят.

— Съвсем както обикновено, докторе. Просто си седи със скръстени ръце, а мислите ѝ са някъде надалече. Доста често не ми отговаря, но тя и досега разбира твърде малко, когато ѝ се говори на английски.

Роуз кимна и докато сестрата се отдалечаваше с велосипеда си, той се качи до вратата, почука рязко и влезе.

Сестра Мари Анжелик беше полегнала на нещо като шезлонг близо до прозореца. Тя обърна глава, когато влязохме.

Имаше странно лице, призрачно бледо, и огромни очи, които излъчваха дълбока скръб.

— Добър вечер, сестра — поздрави лекарят на френски.

— Добър вечер, *monsieur le docteur*^[2].

— Позволете да ви представя един приятел, мистър Анструтър.

Аз се поклоних леко и в отговор тя ми кимна с вяла усмивка.

— Как се чувствате днес? — започна докторът, присядайки до нея.

— Както обикновено — пое си дъх тя и продължи: — Всичко ми изглежда нереално. Не усещам дали минават дни, месеци или години. Сънищата като че са единствената ми реалност.

— Значи вие още сънувате много?

— Непрекъснато, през цялото време и нали разбирате, сънищата ми се струват по-реални и от живота.

— Сънувате вашата родина, Белгия?

Тя поклати глава.

— Не. Сънувам страна, която никога не е съществувала. Никога. Но вие знаете всичко за това, *monsieur le docteur*. Вече толкова пъти съм ви го разказвала. — Тя замълча за малко, сетне внезапно продължи: — Вероятно този джентълмен е също лекар, може би лекар специалист по психически заболявания?

— Не, не — отвърна Роуз, успокоявайки я. Докато се усмихваше, забелязах необикновено острите му кучешки зъби и ми се стори, че има нещо вълче в него. Той продължи: — Реших просто, че вероятно ще ви бъде интересно да се видите с мистър Анструтър. Той отчасти познава Белгия и скоро е научил новини за вашия манастир.

Тя се обърна към мен. Лека руменина изби по бузите ѝ.

— Нищо особено, всъщност — побързах да обясня. — Онази вечер вечерях с мой приятел, който ми описа разрушените стени на

вашия манастир.

— Значи е разрушен!

Това беше тихо възклицание, като че произнесено повече за самата нея, отколкото за нас.

После, като ме погледна още веднъж, с колеблив глас тя попита:

— Кажете ми, мосю, а вашият приятел каза ли ви по какъв начин е бил разрушен?

— Бил е взривен — обясних аз и добавих — селяните се страхували да минават оттам през нощта.

— Защо?

— Плашел ги един черен знак на разрушената стена. Изпитвали суеверна боязън от него.

Тя се наклони напред.

— Моля ви, моля ви, мосю, по-скоро ми кажете какъв е бил този знак.

— Имал формата на огромно куче — обясних аз. — Селяните го наричали „Кучето на смъртта“.

— О! — От устните ѝ се изтръгна остър писък. — Тогава значи е вярно! Вярно е! Всичко, което си спомням, е вярно. Не е просто зловещ кошмар. Случило се е! Случило се е наистина!

С нисък глас докторът попита:

— Какво се е случило, сестро?

Тя се обърна енергично към него:

— *Спомних си.* Там на стълбището. Спомням си усещането. Използвах силата така, както знаехме да я използваме. Застанах на стъпалата пред олтара и ги молех да не се приближават повече. Казах им да си отидат с мир. Те не искаха и да чуят, продължаваха да настъпват, макар че ги бях предупредила. И... — Тя се наклони напред и направи странен жест. — И тогава аз пуснах „Кучето на смъртта“ срещу тях... — Тя се облегна назад със затворени очи, треперейки цялата.

Докторът стана, взе чаша от шкафа, напълни я до половина с вода, добави една-две капки от малко шишенце, което извади от джоба си, и ѝ я подаде.

— Изпийте това — заповяда той.

Сестрата се подчини механично. Погледът ѝ бе отнесен, сякаш се взираше в нещо, потопено дълбоко в собствения ѝ свят.

— Но тогава всичко е вярно — проговори тя. — Всичко. Градът на Кръговете, хората на Кристала. Всичко. Всичко е така.

— Изглежда — обади се Роуз.

Гласът му беше нисък и успокояващ, добре премерен да насърчи, а не да попречи на потока на мислите ѝ.

— Разкажете ми за Града — подкани я той. — Града на Кръговете, както, струва ми се, го нарекохте.

Тя започна разсеяно и механично да отговаря:

— Да, имаше три кръга. Първият от тях беше Кръгът на избраните, вторият — на свещенослужителките, а най-външният — на свещенослужителите.

— А в центъра?

Жената си пое рязко въздух, гласът ѝ се сниши и с неопишуемо страхопочитание изрече:

— Замъкът на Кристала...

Докато изричаше тези думи с притаен дъх, дясната ѝ ръка се доближи до челото и пръстът ѝ очерта някаква фигура върху него.

Фигурата ѝ изглеждаше все по-напрегната, очите ѝ бяха затворени и тя леко се олюляваше. Внезапно се повдигна на стола, сякаш току-що я бяха събудили.

— Какво става? — попита объркано тя. — Какво говорех?

— Нищо — отвърна Роуз. — Изморена сте. Необходимо е да отдъхнете. Ще тръгваме.

Тя наистина изглеждаше леко замаяна.

— Е? — обърна се към мен Роуз, когато вече бяхме навън. — Как ви се стори? — Погледна ме, като рязко извърна очи към мен.

— Предполагам, че мозъкът ѝ е съвсем объркан — произнесох бавно.

— Така ли го усетихте?

— Всъщност не. Тя беше... хм, странно убедителна. Дори докато я слушах, имах усещането, че е извършила всичко, за което разказва. Наистина е направила някакво невероятно чудо. Убедеността ѝ изглежда съвсем неподправена. Може би това е причина...

— Това е причината да мислите, че умът ѝ не е на мястото си. Точно така. Но погледнете от друг ъгъл. Да предположим, че наистина е извършила чудо, че лично тя е унищожила цялата сграда и няколкостотин човешки същества.

— С просто усилие на волята? — усмигнах се аз.

— Не бих казал точно така. Ще се съгласите, че човек може да унищожи голям брой хора само като натисне едно копче, което задейства цяло минно поле.

— Да, но това става по механичен път.

— Вярно, че е чиста механика, но по своята същност представлява овладяване и насочване на природните сили. Гръмотевичната буря и електростанцията се основават на един и същи принцип.

— Така е, но използваме механически средства, за да контролираме гръмотевичната буря.

Роуз се усмигна.

— Бия малко встрани. Има такова вещество, придаващо вечнозеления цвят при растенията. Но то може да се синтезира и по химически път в лаборатория.

— Е?

— Искам да кажа, че често има два пътя за достигане до един и същи резултат. Трябва да признаем, че нашият е синтетичният. Би могло да има и друг. Необикновените постижения на факирите в Индия например не биха могли да бъдат обяснени толкова лесно. Това, което наричаме свръхестествено, е нещо, което е съвсем обикновено, но чиито закони все още не са ясни.

— Тоест? — насърчих го очарован аз.

— Тоест, не бих могъл напълно да отхвърля възможността човешко същество да може да концентрира огромна разрушителна сила и да я използва за своите цели. Средствата, чрез които това е било постигнато, може да ни изглеждат свръхестествени, но в действителност не са.

Вторачих се в него.

Той се засмя и небрежно каза:

— Просто разсъждавах, това е. Кажете, забелязахте ли жеста, който тя направи, когато спомена Замъка на Кристала?

— Тя постави ръка на челото си.

— Точно така. И там обрисова кръг. Много напомня на начина, по който се кръстят католиците. Сега ще ви разкажа нещо доста интересно, мистър Анструтър. Тъй като думата „кристал“ се среща доста често в бълнуванията на моята пациентка, опитах се да направя

един експеримент. Взех един кристал назаем и неочаквано ѝ го показах един ден, за да видя как ще реагира.

— Е?

— Ами резултатът беше много любопитен и показателен. Цялото ѝ тяло се вцепени. Тя така се вторачи в него, сякаш не можеше да повярва на очите си. После се свлече на колене пред него, промълви няколко думи и припадна.

— Какви бяха думите?

— Прелюбопитни. Каза: „кристалът! Значи Вярата е още жива!“

— Невероятно!

— Показателно, нали? Сега, още едно любопитно нещо. Когато се съвзе от припадъка, тя беше забравила за всичко. Показах ѝ кристала и я попитах дали знае какво е това. Отговори ми, че предполага, че е кристал, подобен на онези, с които се предсказва бъдещето. Попитах я дали някога е виждала такъв кристал. Тя ми отвърна: „Никога, *Monsieur le docteur*“ Забелязах обаче объркания ѝ поглед и я попитах: „Какво ви тревожи, сестра?“. Тя каза следното: „Много странно. Никога не съм виждала кристал преди, но ми се струва, че много добре го познавам. Има нещо, което ми подсказва, но само да можех да си спомня...“ Опитите да си спомни я разстройваха толкова много, че ѝ забраних да мисли повече за това. Случи се преди две седмици. Съвсем съзнателно изчаках. Утре смятам да продължа с друг експеримент.

— С кристала?

— С кристала. Ще я накарам да се взре в него. Смятам, че резултатът ще бъде интересен.

— До какво очаквате да се доберете? — полюбопитствах аз.

Думите ми бяха изречени без умисъл, но предизвикаха неочакван резултат. Роуз се стегна, порумения и маниерът му на говорене изцяло се промени към по-официален, по-професионално звучащ.

— До обяснение на някои не добре проучени психически заболявания. Сестра Мари Анжелик е много интересен случай.

Започнах да се чудя дали интересът на Роуз е изцяло професионален.

— Имате ли нещо против и аз да присъствам?

Може би си внушавах, но ми се стори, че той се поколеба, преди да отговори. Интуицията ми подсказа, че не съм желан.

— Не, разбира се. Не виждам причина, поради която да не дойдете. — Сетне добави: — Предполагам, че не сте за дълго тук?

— Само до другиден.

Мисля, че моят отговор му хареса. Челото му се проясни и той заговори за някакви бъдещи експерименти върху морски свинчета.

III

На следващата сутрин, както се бяхме уговорили, се срещнахме и тръгнахме заедно към сестра Мари Анжелик. Днес лекарят преливаше от дружелюбност. Реших, че бърза да заглади впечатлението, което беше оставил вчера.

— Не трябва да приемате твърде сериозно онова, което казах — отбеляза той, смеейки се. — Не бих искал да ме възприемате като дилетант по окултни науки. Най-лошото ми качество е, че имам ужасната слабост да си съчинявам истории.

— Така ли?

— Да. И колкото по-невероятни са, толкова повече ми харесват.

Той се засмя като човек, който се шегува с някоя забавна слабост.

Когато пристигнахме, районната медицинска сестра искаше да се консултира за нещо с Роуз и ме оставиха насаме със сестра Мари Анжелик.

Забелязах, че тя ме оглежда внимателно и изведнъж попита:

— Тази мила сестра, която беше тук, ми каза, че вие сте брат на любезната лейди от голямата къща, където ме заведоха, когато пристигнах от Белгия?

— Да — отвърнах аз.

— Тя беше много мила с мен. Добра жена. — Замълча, сякаш следваше хода на някаква своя мисъл, и после добави: — *Monsieur le docteur* също ли е добър човек?

Почувствах се малко объркан.

— Ами да, разбира се... Така ми се струва.

— Аха. — Тя замълча, сетне продължи: — Разбира се, той е много мил с мен.

— Сигурен съм, че е така.

Тя ме изгледа строго.

— Мосю, като говорите сега с мен, смятате ли, че съм луда?

— Но, защо, сестро, подобна мисъл никога...

Тя поклати бавно глава, за да ме прекъсне.

— Луда ли съм? Не знам. Нещата, които помня, нещата, които забравям...

Жената въздъхна. В този момент в стаята влезе Роуз.

Той бодро я поздрави и обясни какво иска от нея.

— Някои хора имат дарба да виждат разни неща в кристала. Предполагам, че вие, сестро, притежавате подобна дарба.

Тя изглеждаше нещастна.

— Не, не. Не мога да направя това. Грешно е да се предсказва бъдещето.

Експериментът на Роуз като че се проваляше. Бе забравил, че тя е и монахиня. Но той хитроумно извъртя нещата.

— Не трябва да се надзърта в бъдещето. Напълно сте права. Съвсем друго е да се погледне в миналото.

— Миналото?

— Да, има толкова много странни неща в миналото. Изведнъж проблясват, човек може да ги види за малко и после отново изчезват. Не се опитвайте да видите нещо в кристала, след като това не е позволено. Просто го вземете в ръцете си. Така. Погледнете го. Гледайте в дълбочина. По-дълбоко. Да, още по-навътре. Спомнете си, нали? Помните. Чувате ме. Можете да отговорите на въпросите ми. Чувате ли ме?

Сестра Мари Анжелик взе кристала, както ѝ бе наредено. Държеше го с особено страхопочитание. Когато се взря в него, очите ѝ станаха безизразни и невиждащи, главата ѝ се отпусна. Изглежда, беше заспала.

Внимателно докторът взе кристала от ръцете ѝ и го постави на масата. Сетне повдигна крайчето на клепача ѝ и седна до мен.

— Трябва да изчакаме, докато се събуди. Предполагам, че ще е скоро.

Беше прав. След пет минути тя се размърда. Очите ѝ се отвориха като след сън.

— Къде съм?

— Тук, у дома. Подремнахте за малко. Сънувахте, нали?

— Да, сънувах — кимна тя.

— Сънувахте Кристала?

— Да.

— Разкажете ни за него.

— Вие ме считате за луда, *Monsieur le docteur*. Разбирате ли, в съня ми Кристалът е свещен знак. Дори видях втори Христос, Учител на Кристала, който е загинал за вярата си, а неговите ученици са преследвани, залавяни... Но вярата е оцеляла. Да, в продължение на петнадесет хиляди пълни луни, искам да кажа в продължение на петнадесет хиляди години.

— Колко трае пълната луна?

— Тринадесет обикновени луни. Да, беше на петнадесетхилядната пълна луна... Бях жрица на Петия знак в Замъка на Кристала. Беше през първите дни от настъпването на Шестия знак.

Веждите ѝ се склочиха, сянка на страх премина през лицето ѝ.

— Твърде рано — пророни тя. — Твърде рано. Грешка... О! Да, спомних си! Шестият знак... — Тя почти подскочи, за да се изправи на краката си, но после се отпусна обратно назад и прекарвайки ръка по лицето си, промърмори: — Но какво говоря? Аз бълнувам. Тези неща никога не са се случвали.

— Не се разстройвайте.

Тя обаче продължаваше да го гледа с объркване и болка.

— *Monsieur le docteur*, нищо не разбирам. Откъде се появяват тези сънища, тези видения? Бях само на шестнадесет, когато се обрекох на монашески живот. Никога не съм пътувала. Въпреки това сънувам градове с непознати хора, непознати обичаи. Защо? — Тя закри лицето си с ръце.

— Сестра, някога били ли сте хипнотизирана? Или да сте изпадали в състояние на транс?

— Никога не съм била хипнотизирана, *Monsieur le docteur*. Що се отнася до другото, случваше се по време на молитва в параклиса духът ми да се отделя от тялото и в продължение на часове не присъствах в света на живите. Несъмнено това беше благословено състояние на духа. Така го наричаше и преподобната ни майка — състояние на благодат. О! Да! — Дъхът ѝ секна. — Спомних си. *Ние също го наричахме състояние на благодат.*

— Бих искал да опитам един експеримент, сестро — делово подхвърли Роуз. — Той може би ще отпъди тези болезнени откъслечни спомени. Ще ви помоля да се вгледате още веднъж в кристала. Ще ви казвам определена дума, а вие ще ми отговаряте с друга. Ще

продължим така, докато не се уморите. Концентрирайте мислите си върху кристала, а не върху думите.

Развих кристала и го подадох на сестра Мари Анжелик. За-, белязах благоговението, с което ръцете ѝ го докоснаха. Положен върху черното кадифе, той лежеше между деликатните ѝ длани. Чудесните ѝ дълбоки очи се бяха вторачили в него. След кратка пауза, докторът произнесе:

— *Куче.*

На мига сестра Мари Анжелик отвърна:

— *Смърт.*

IV

Не възнамерявам да описвам точно целия експеримент. Много маловажни и безсмислени думи бяха изречени нарочно от доктора. Други той повтаряше по няколко пъти и получаваше едни и същи, а понякога различни отговори.

Същата вечер в разположената върху скалите малка къща на доктора обсъждахме резултатите от експеримента.

Той прочисти гърлото си и придърпа по-близо своя бележник.

— Резултатите са твърде интересни, дори бих казал прелюбопитни. В отговор на думите „Шести знак“ получаваме „унищожение, пурпурно, куче, могъщество“, после отново „унищожени“ и накрая пак „могъщество“. По-късно, както може би сте забелязали, обърнах обратно системата и това даде следните резултати. В отговор на „унищожение“ — „куче“, на „пурпурно“ — „могъщество“, на „куче“ — отново „смърт“ и на „могъщество“ — пак „куче“. Всичко дотук изглежда последователно, но когато повторих „унищожение“, получих отговор „море“, който изобщо не се вписва. На думите „Пети знак“ тя отговори със „синьо, мисли, птица“, отново „синьо“ и накрая с доста насочващата фраза „общуване с мисли“. От факта, че Четвъртият знак предизвика думата „жълто“ и по-късно „светлина“ и че на „Първи знак“ беше отговорено с „кръв“, правя извода, че всеки знак има определен цвят и вероятно определен символ, като за Четвъртия това е *птица*, а за Шестия — *куче*. Все пак смятам, че Петият знак представлява това, което е добре известно като телепатия, тоест предаване на мисли. Несъмнено Шестият отговаря на могъществото на разрушението.

— Какъв е смисълът на думата „море“!

— Признавам, че не бих могъл да обясня. По-късно повторих думата, но получих обичайния отговор — „лодка“. На Седми знак получих първо „живот“, а после „любов“. На Осми знак получих отговор „няма“ и следователно приемам, че броят на знаците е седем.

— Но Седмият не е бил постигнат — казах аз в прилив на внезапно вдъхновение, — защото Шестият е донесъл „унищожение“.

— А! Така ли считате? Вземаме твърде сериозно тези бълнувания на болен човек. Всъщност те са интересни само от медицинска гледна точка.

— Разбира се, ще привлекат интереса на психиатрите.

Докторът присви очи.

— Драги господине, нямам никакво намерение да огласявам каквото и да е.

— На какво се дължи тогава вашият интерес?

— Съвсем личен е. Разбира се, ще продължавам да водя записки по случая.

— Ясно — отвърнах аз, но изведнъж се почувствах като слепец, защото нищо не ми беше ясно. Станах. — Е, да ви пожелаая лека нощ, докторе. Утре отново заминавам за града.

— О!

Стори ми се, че във възклицанието му долових скрито задоволство и облекчение.

— Желая ви успех с вашите изследвания — продължих с лекота. — И следващия път, когато се видим, да не насъскате „Кучето на смъртта“ срещу мен.

Докато изричах тези думи, все още държах ръката му и почувствах конвулсивно присвиване. За секунда той се овладя. Устните му се разтегнаха в усмивка, откривайки издължените му остри зъби.

— Каква власт в ръцете на човека властолюбец! — изрече той. — Да държи в шепите си живота на беззащитните хора!

И усмивката му се разтегли още повече.

V

Така завърши моето пряко участие в тази история.

По-късно в ръцете ми попаднаха бележникът и дневникът на доктора. Ще цитирам оскъдното им съдържание, което, както се досещате, достигна до мен след известно време.

5 август Установих, че под „избраниците“ сестра М.А. има предвид тези, които възпроизвеждат расата. Очевидно те са на особена почит и са по-висши по ранг от духовенството. Сравни с ранните християни.

7 август Убедих сестра М.А. да ми позволи да я хипнотизирам. Успях да предизвикам хипнотичен сън и транс, но не установих връзка.

9 август Имало ли е в миналото цивилизации, пред които нашата да изглежда нищожна? Странно. Ако е така, аз съм единственият човек, притежаващ ключа към тях...

12 август По време на хипноза сестра М.А. е неподатлива на сугестия. *Въпреки това лесно се предизвиква състояние на транс. Не мога да проумея.*

13 август. Днес сестра М. А. спомена, че когато си в „състояние на благодат“, „вратата трябва да бъде затворена, защото в противен случай друг ще командва тялото“. Интересно, но объркващо.

18 август Следователно периодът на Първия знак продължава не по-малко от... (*тук думите са изтрети*)... тогава колко века са необходими, за да се стигне до Шестия? Но ако съществува пряк път до Силата...

20 август. Успях да уредя идването тук на М.А. заедно със сестрата. Казах, че е необходимо на пациентката да бъде слаган морфин. Луд ли съм? Или ще бъда Свръхчовека, държащ в ръцете си Силата на смъртта?

(Тук записките завършват)

VI

Струва ми се, че беше 29 август, когато получих писмото. Беше адресирано до мен чрез сестра ми. Наклоненият почерк, изглежда, беше на чужденец. Отворих го с известно любопитство. Пишеше следното:

Cher Monsieur^[3], виждали сме се само два пъти, но чувствам, че мога да ви имам доверие. Независимо дали моите сънища са реални или не, те стават все по-ярки напоследък... И *monsieur*, едно нещо е напълно сигурно — „Кучето на Смъртта“ не е сън... През дните, за които ви разказвах, Повелителят на Кристала разкри Шестия знак на хората твърде рано... злото проникна в техните сърца. Те притежаваха силата да убиват, когато пожелаят, и убиваха без справедливост, с гняв. Бяха пияни от властолюбие. Когато забелязахме това, ние, които все още бяхме чисти, разбрахме, че не трябва да затваряме Кръга и за пореден път Знакът на Безсмъртието не бива да бъде достиган. Този, който бе призван да бъде следващия Повелител на Кристала, беше принуден да действа. Старото трябваше да загине и след безкрайно много години да се появи новото. *Той освободи „Кучето на смъртта“ над морето*, внимавайки да не затвори кръга, и водата се издигна във формата на куче, поглъщайки цялата суша... Бях си спомнила за това тогава на стъпалата на олтара в Белгия... Доктор Роуз е един от Братството. Той познава Първия знак, както и формата на Втория, макар смисълът му да е известен само на малцина избраници. *Той ще научи за Шестия знак от мен*. Досега успях да му устоя, но чувствам, че отслабвам. *Monsieur*, не е хубаво човекът да получава власт, преди да е дошло времето му. Векове

трябва да изминат, преди светът да е подготвен да получи Силата на смъртта в ръцете си... Заклевам ви, *monsieur*, като човек, вярващ в доброто и истината, помогнете ми... преди да е станало твърде късно.

Ваша духовна сестра:

Мари Анжелик

Листът се изплъзна от пръстите ми. Земята се олюля под краката ми. Постепенно започнах да се окопитвам. Искрената вяра на тази нещастна жена почти *ме* беше завладяла! Едно нещо беше сигурно. Доктор Роуз се бе увлякъл дотам в случая, че беше прекрачил всички граници на професионална етика. Ще отида там и...

Изведнъж забелязах сред останалата ми кореспонденция писмо от Кити. Разкъсах плика.

„Случи се нещо ужасно“ — прочетох първите й думи. — „Сигурно си спомняш малката къща на доктор Роуз, разположена на скалите? Онази нощ се срути в пропастта и докторът и нещастната монахиня, сестра Мари Анжелик, загинаха. Отломките на плажа са ужасяващи, скупчени в невероятна *маса*, която от разстояние прилича на огромно куче...“

Писмото падна от ръцете ми.

Останалите факти са може би просто съвпадение. Някой си мистър Роуз, за когото научих, че е богат роднина на доктор Роуз, загинал същата нощ, ударен от светкавица. Доколкото е известно, не е имало гръмотевична буря в този район, макар един-двама души да твърдят, че са чули единичен гръм. По тялото му е било открито обгаряне „със странна форма“. В завещанието му всичко, което е притежавал, оставало на племенника му, доктор Роуз.

Да предположим, че доктор Роуз е успял да измъкне от сестра Мари Анжелик тайната на Шестия знак. Той винаги ми е правел впечатление на безскрупулен човек, който не би се поколебал да отнеме живота на чичо си, стига това да не навреди лично на него. Но

едно изречение от писмото на сестра Мари Анжелик Още отеква в главата ми... „внимавайки да не затвори Кръга“. Доктор Роуз не е знаел как точно да постъпи и дори не е съзнавал нуждата да спази определените правила. Не се бе погрижил. Така Силата, която е използвал, се е насочила обратно към него, затваряйки Кръга...

Но, разбира се, това са чисти глупости! Всичко може да бъде обяснено по съвсем естествен начин. Това, че докторът беше повярвал в халюцинациите на сестра Мари Айжелик, просто доказва, че неговият разсъдък също е бил леко объркан.

Въпреки това понякога сънувам континент, потопен под вълните на океана, където някога са живели хора, изградили цивилизация далеч по-напреднала от нашата...

Или сестра Мари Анжелик има спомени от *бъдещето*, което е възможно, както твърдят някои, и този Град на Кръговете съществува някъде в бъдещето, а не в миналото?

Глупости! От начало до край всичко е едно бълнуване!

[1] Прави се аналогия с кучето на Ада — Цербер — Б.пр. ↑

[2] господин докторе (фр.) — Б.р. ↑

[3] уважаеми господине (фр.). — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.